

Novi zvon

Novi zvon

Literarna revija sodobne slovenske in mednarodne literature

Novi zvon

Letnik VI, številka 5
(oktober/november 2017)

ISSN: 2385-9687

Revija deluje pod licenco creative commons.

Glavna in odgovorna urednica:
Sara Fabjan

Uredništvo za poezijo:
Anja Grmovšek
Veronika Šoster

Uredništvo za prozo:
Patrik Holz
Nina Kremžar

Strokovna sodelavka – intervju:
Veronika Šoster

Strokovna sodelavka – lektorica:
Vesna Rogl

Intervju

DUŠAN MAROLT

»Kritičnost bi morala biti naša stalna spremljevalka«

Izdal je že dve pesniški zbirki, *Doživetja naseljenosti* (2016) in *Tudi tulipani ovenijo* (2015). Svojo prvo pesem je napisal v 7. razredu, resneje pa se je s poezijo seznanil v gimnaziji. Nanj so najbolj vplivali beatniki in Salinger, od slovenskih pesnikov pa so mu blizu Tone Škrjanec, Tomislav Vrečar, Veronika Dintinjana, Srečko Kosovel, Dejan Koban, Jure Vuga, Anja Golob ... Po izobrazbi je grafolog, študija prava in zgodovine ni končal, zaposlil se je v lekarni in po petih letih dal odpoved, da bi se lahko popolnoma posvetil ustvarjanju in branju literature. Že dve leti je urednik pri založi Manični poet. Živi ob robu gozda, občasno riše in slika ter je odvisen od sestavljanja Rubikove kocke. Rad obiskuje knjigarne, antikvariate in knjižnico – v svoji domači grosupeljski knjižnici se je celo poročil.

Tvoje pesmi črpajo iz vsakdanjih prizorov, ki pa jim dodajaš nove dimenzije; pikrost, kritičnost, humor ... Po eni strani gre za težke pesmi s temačnimi podobami, a iz njih vselej veje nekakšen elementarni vitalizem. Kako sam dojemaš to razmerje?

Vsakdanjost ima prizvok banalnega in nezanimivega, a meni je ravno to izziv. Pišem o tem, kar poznam in doživljam, zato mi ta realizem nudi material, iz katerega luščim teme za svoje pisanje. Ne domišljam si, da imam odgovore na kaj več, četudi pesnim in zato ne želim, da me zanaša v neoprijemljive sfere. Seveda je mikavno pogledati »onkraj«, a tako se prehitro zaide v vode nekakšne vzvišenosti, s katero pa niti najmanj ne simpatiziram.

Temačne teme so dejstvo, zakaj si jih torej ne bi popestrili in oplemenitili s humorjem in pikrostjo. Kritičnost pa bi morala biti naša stalna spremljevalka, saj omogoča, da ne zaspimo v stagnaciji, obenem pa spodbuja k premikom. Zame poezija ni beg v novo »dimenzijo«, ampak introspektivno seznanjanje, raziskovanje in osvetljevanje aktualne, ki je pospremljena z doživljanji, dogodki, opažanji, pa naj bo to iz osebne ali širše sfere. Prelomna za moje pesnjenje je Čučnikova definicija Škrjančeve poetike, da je poezija »limanje«. Ta opredelitev je moje izhodišče, ki ga skušam razširiti in na svoj način upesnjevat.

Izdal si že dve pesniški zbirki. Kakšni so bili kritiški odzivi? Si med obema zbirkama pri sebi zaznal kakšen premik v pisavi ali pa si se celo zavestno trudil s spreminjanjem?

Za prvenec *Tudi tulipani ovenijo* sem prejel priznanje za uvrstitev med šest finalistov na natečaju JSKD za najboljšo samozaložniško knjigo, pesem *Leteči nagrobnik* iz zbirke pa je bila z uglasbitvijo skupine Nula Kelvina uvrščena tudi na kompilacijo Rokerji pojejo pesnike 12. Že v času nastajanja so bile te pesmi in tiste iz zbirke *Doživetja naseljenosti* deležne revijalnih objav, kritiških opomb Davida Bedrača in mentorjev na festivalu Urška. To in odgovor Orlanda Uršiča iz založbe Litera, da je prva zbirka zagotovo objavljiva (v tistem času so ukinili zbirko *Vedute*, zato izdaja ni bila mogoča), je botrovalo temu, da sem se podal v samozaložbo. Konkretnije odzive glede druge zbirke še čakam.

Med obema zbirkama sem zagotovo zaznal premik, četudi sta nastajali skoraj vzporedno. Prvenec je izrazito urbano in udarniško naravnano in je moj osebni *hommage* pretežno beatniškimi »učiteljem«, ki so me vpeljali v svet nekonvencionalne literature, pesniška govornica v drugi zbirki pa je izključno ljubezenska in erotična. Zavestno spreminjanje

ni bilo potrebno, saj je ta dualizem v meni prisoten že od nekdaj in mi je preobrazba lirskega subjekta relativno enostavna in prejkone nujna za razširitev in nadgradnjo literarnega ustvarjanja. To preigravanje »zornih kotov« svojega pesnjenja sem preizkusil tudi na pesniškem turnirju založbe Pivec in na Mladih rimah. Prav na slednjih je pesem *Ženske*, ki je bila objavljena tudi v Novem zvonu, požela veliko pohvalnih besed ostalih udeležencev.

Praviš, da si redno kupuješ pesniške zbirke, s katerimi dopolnjuješ svojo knjižnico. Koliko jih imaš, na katere si najbolj ponosen? Do katere pa se je bilo najtežje dokopati? Morda zbiraš tudi podpise avtorjev ali te to ne zanima?

Ja, kopičenje knjig je poleg branja moja strast. Pred desetletjem sem knjige zbiral le zato, ker so bile knjige. Sčasoma pa se jih je nabralo preveč, predvsem pa se je moj okus bolj izostril in preoblikoval. Posledično sem moral veliko knjig deponirati pri starših, veliko sem jih razdal, v svoji domači knjižnici pa imam sedaj približno tisoč meni dobrih in ljubih knjig, od tega je pesniških zbirk nekje 300. Večina je slovenskih avtorjev in avtoric (Tone Škrjanec, Tomislav Vrečar, Veronika Dintinjana, Dejan Koban, Katja Plut, Jure Vuga, Petra Kolmančič, Anja Golob, Aleš Jelenko, Glorjana Veber ...), če izpostavim pesniške zbirke, saj sem mnenja, da premoremo lepo bero kvalitetne domače, predvsem sodobne poezije. Starejših izdaj s podpisi ne iščem, izkoristim pa priložnost, da v kupljeno zbirko dobim podpis avtorja, čigar literarni večer osebno obiščem. Nazadnje je bil najbolj unikaten Dejan Koban, ki je posvetilo raztegnil preko svojih zadnjih dveh zbirk in ga je moč prebrati le, če sta knjigi postavljeni skupaj.

Poleg pesniških zbirk pa skoraj obsesivno kupujem različne izdaje J. D. Salingerja, saj mi je *Varuh v rži* v gimnazijskih časih

prevetрил percepcijo sveta, ki ga najraje odkrivam prek različnih pesniških glasov. Nadalje se na mojih policah najde še skoraj cel opus Charlesa Bukowskega, Richarda Brautigana, Raymonda Carverja, Jacka Kerouaca, Williama S. Burroughsa in Allena Ginsberga, ki je zadnji obogatil mojo zbirko z redkejšo knjigo zbranih pesmi, ki sem jo lani našel v Parizu.

Naj omenim, da je večina knjig prebranih, pesniške zbirke pa prav vse, saj je za ustvarjanje dobre literature potrebno veliko raznovrstnega branja. Verjetno veliko več kot pa samega pisanja. In na to mnogo ustvarjalcev, predvsem začetnikov, pozablja.

Si urednik za založbi Manični poet. Jo lahko na kratko predstaviš? Kako to, da si se ji pridružil, in v čem vidiš njene specifične v primerjavi z drugimi slovenskimi založbami?

Založba Manični poet je relativno mlada založba. Leta 2010 jo je ustanovil Jaka Tomc, tudi sam plodovit pisatelj, kot odgovor na počasno odzivnost večjih založb na njegov prvenec. To ga je spodbudilo pri ideji, da bi mladim, neuveljavljenim avtorjem ponudil priložnost pri izdaji. Sprva je na literarno sceno plasiral le svoje knjige, v letu 2015 pa je založba prejela rokopis romana Boruta Marolta, pevca skupine Niet, ki je celotno zadevo konkretno spremenil. Temu so nato sledile še *Kolumniatrija* Tereze Vuk, slikanica *Mojstri pajki* Nuše Komplet Peperko, ki jo je ilustrirala Nea Likar, ter Tomčevi knjigi *Pokanje mehurčkov* in kriminalni roman *720 utripov srca*. V letošnjem programu sta še moja zbirka kratke proze in pravljice Matica Slapšaka.

Sam sem se založbi pridružil povsem po naključju. Nekega poletnega dne pred dvema letoma sva se z Jako nepričakovano srečala in stekla je debata o njegovi založbi. V branje mi je ponudil nekaj tekstov, ki so takrat prispeli na

založbo, sam pa sem spisal mnenje o njih. Z opravljenim delom je bil zadovoljen in me povabil na mesto glavnega urednika, za kar sem mu neizmerno hvaležen. Tako je proces odkrivanja novih talentov od takrat v polnem zagonu.

Že od samega začetka se drživa načela, da je vsak prispeli tekst v celoti prebran, avtorju pa je ob odgovoru poslan tudi uredniški komentar, iz katerega lahko pišoči razbere, na kakšni poti je pri svojem ustvarjanju. Veliko ljudi nama nato odgovori, da so kljub zavrnitvi zadovoljni, da je bil tekst deležen temeljite obravnave in ne le pavšalne zavrnitve. Prejemam tekste vseh žanrov in literarnih zvrsti, na odgovor pa je ob vse večji prepoznavnosti založbe zdaj potrebno čakati malo dlje. Prednost založbe je tudi ta, da za zdaj nima večletnega načrta izdaje knjig, zato je lahko dober tekst izdan že nekaj mesecev po uredniškem pregledu.

Letos bo pri Maničnem poetu izšla tudi tvoja zbirka kratkih zgodb. Lahko poveš kaj več o njej? Kako to, da si se tokrat podal v prozo?

Zbirka ima naslov *Čips in telenovele*. Kot je moč sklepati iz naslova, gre za prigode iz življenja običajnih ljudi, za katere se zdi, da so zapadli v nekakšno melanholijo, vendar samo na prvi pogled. V zgodbah nisem želel preveč dolgoveziti, zato sem se osredotočil na določen element, ki pritegne, in ga zapeljal v izbrano smer, a tudi tu sem se trudil, da ni povsem dokončno in natančno izpeljan. Bralec ima možnost, da si specifične lastnosti izriše sam (npr. natančnejšo okolico, nekatere karakterne značilnosti oseb ali ideje ...) in te so zagotovo pravilne, četudi se ne ujemajo z mojo predstavo. Na nekaterih mestih, bi lahko rekel, so zgodbe neizpiljene, a tako je namenoma, da na svoj način (tudi s »suhoparnejšim« jezikom) ustvarim atmosfero, ki sem si jo zamislil. V knjigi najdemo predvsem ljubezensko tematiko v različnih

situacijah in niansah. Junaki in junakinje pa tako ali drugače »triumfirajo«.

Kratka proza me privlači že od nekdaj, predvsem s svojo formo in trudom, ki ga zahteva, da na razmeroma majhnem prostoru veliko pove. Je določen izziv, ki nikoli ne izgubi svojega čara. Tudi z bralnega vidika je priložnejša in bolj berljiva od romana. Vsaj zame. Mislim, da pri nas spet vse bolj pridobiva na veljavi in to me veseli.

Ker se imam prvenstveno za pesnika, po kratkih zgodbah nisem posegal tako intenzivno. Napisal sem jih kar precej, a prve sem v branje poslal šele pred nekaj leti na revijo Mentor, kjer jih je nekaj »obdelal« in nato celo objavil Aljoša Harlamov, ki ga zelo cenim. Nato sem napravil selekcijo in pripravil izbor za knjigo. A kot pravijo – pisanje je maraton in jaz sem pripravljen trenirati.

Intervjuvala: **Veronika Šoster**

Poezija

Pristavi svoj verz

(Pesem je nastala na 12. literarnem večeru Novega zvona, ki je potekal 26. septembra v Trubarjevi hiši literature. Vsak izmed sodelujočih je lahko tekom večera 'pristavil svoj verz' in tako sooblikoval spodnjo pesem.)

med pršenjem meglic iz poznega večera
se vrane spuščajo k tlom
in objemajo zdruzaste meduze

treba bi bilo pogledati
kje se nahaja spirala preteklosti ki da vedeti da je le datum
ker časa ni
ni uspelo
ni uspelo njim ki so se takrat zvečer spustili
ne vranam meduzam meglicam

rad bi stal nad tvojo senco
kadar se v moji nabirajo oblaki
oblaki iz kamina
senc ki so bile napačne barve

včeraj je umrl moj računalnik
vzela ga je senca napačne barve v strelo oblečeni oblaki
melanholično zrem v daljavo
verjetno nikoli več ne bom zares isti
le zaradi ene veje vrabca opustošene hiše na robu klanca
imam privid preteklosti ki ga zdravim z upanjem
sumim da se mi za hrbtom posmehujejo krastače

zdaj se jaz spuščam
na vranjih krilih
in objemam meduze
hladne
megličaste
ali pa objemam
samo še pršenje
in ni meduz nikoli bilo

Nastja Koritnik

ABSOLUTNE VREDNOSTI

Prelivam si kri iz ene razbite čaše v drugo
v svojem mrtvem, zastarelem kraljestvu,
kjer si ob polni luni po tleh deroči utekočinjeni cekini
utirajo pot vse od spalnice do kleti.
Gabijo se mi zlati okvirji, prazen blišč,
ki ne sije vitalistično.
Gabi se mi ameriški pleh pred vhodnimi vrati
in globoka jama, napolnjena s klorom, na dvorišču.
Zaslepilo je vse žive barve,
zasenčilo pogled na vse naravne zakone,
za katere ne vem več, če so preživeli.
Preživela je samo misel nate z ničemer v tvojih žepih,
ničemer na tvojem spisku pomembnih misli o prihodnosti.

Res je –

kadar se znajdem v mrtvilu svetobolja,
hočem zlo, ki živi v najskromnejšem kotičku mojega srca.

MARČNI TRIO

Gledaš me v oči s sovraštvom, ki izhaja iz svojega nasprotja.
Vpiješ, dokler te teža kontradikcije ne stisne ob spolzko steno.
Iz ust ti ponovno teče med.
In jaz kupujem, brez denarja.
Kar imam, je obnovljivo.

Ni še prepozno, vem.
Jutri je nov dan in midva se bova smejala žalosti.
Žalost pa se bo smejala sreči.

Breda Krošelj

ko molk izmaliči
cestne stopinje
in kamne
z obrobja mest
zakriva mrak
v zori prihajajoči
izgubljene iluzije
zakopane dlani
pridih konca
vonj zemlje
in znoj

nikoli poslušane
krike
zadušene
in potopljene
v razdvojene duše
ogledal brez časa
naključno
ujetih podob

komaj rojen
življenju prepuščen
ni mik
ni čar
in ni v svetlobi žar
zapusti mrak težak
nameri kam drugam
korak grenak

Gregor Brdnik

ZBUNJEN

Večer samote poln je moj sovrag,
ko čakam nag te,
čakam sredi zime.

*Tak sam zbunjen oko tebe
k`o da imam četvero glava –
a ni jedna nema mozga.*

Bežeče misli,
ki ne bežijo od tebe.
Stiskajo te,
prižemejo na moje
jemajoče bitje.
Vzdrhtiš.

*Nemoj!
Al to nije od tebe.*

Ěma Odra Raščan

TAKO PREPROSTO

Źivljenje je v bistvu samo pitje

spanje

plesanje

ljubljenje

sprehajanje

prehranjevanje po razliĉnih koncih sveta.

VRNI MI, KAR MI PRIPADA

Sprehajam se po ulici

in v moje nosnice je prispel

tisti čudoviti vonj,

ki se nahaja med tvojo ramo in začetkom tvoje ključnice,

ki ga že nekaj tednov

nisem vonjala,

ker si mi ga brez razlage, kruto, hitro

odvzel.

In tega ti zaenkrat

ne znam oprostiti.

Veronika Šoster

vračanje

tako globoko še ribe rabijo lučko
ti pa si prišel le z napihljivim roza krofom
v grozljivki bi umrl prvi ali pa bi te zbasali
v ventilacijo dokler se ne bi usodno zataknil
podobno kot si se zataknil za spomin na dan
ko si mi na hrbet narisal netopirjeva krila
in sva jih potem razmazala po čistih rjuhah
tako globoko nobena lučka ne pomaga

blazinice

najlepše je biti gekon ker se lahko v trenutku prilepiš na šipo
sploh če nanjo pod primernim kotom sije sonce in je ravno
prav razgreta

takrat čutiš toploto po celi površini trebuha

moč kosti je odvisna od tistega ki ti jih zlomi

v kotu moje sobe gnezdijo pajkovke
hranim jih s tistim kar je ostalo od tebe
one pa mi v zameno pomagajo
reševati križanke
prejšnji mesec smo zaradi pravilno
izpolnjene dopisnice zadele kavni avtomat
prav lepo se imamo

Proza

Samanta Hadžić Žavski

Ekshibicionistično?

Novico je, mislim da, prva objavila neka deklina na Facebooku. Šla je nekako takole: »Drage Celjanke, pozor. Ob Savinji, na poti od parka proti visečemu mostu, se ne da več hoditi, ne da bi naletel na primerke, ki svoje ‚bogastvo‘ polirajo ob pogledu na sprehajalke, medtem ko se ob moški prisotnosti urno skrijejo. Vedno več jih je in vedno bolj so drzni in nesramežljivi! Ravno zaradi njih sem imela zdaj nekaj časa abstinenco od te lokacije in po daljši odsotnosti spoznam, da se jih je opogumilo še več! Brez sramu, na žgočem soncu! Na tej lokaciji seva neka čudna energija, da se kopicijo kot martinčki! Vsem puncam, ki se hitro ustrašite, vam je neugodno ali vas je celo strah, odsvetujem, da tja hodite same. Ura in temperatura nista ovira za njihove potrebe!« Takoj sem pomislila na osebo, s katero moram deliti to objavo. Naslednja stvar, na katero sem pomislila, je bila, ali je zdaj več moških, ki stojijo v vrsti ob Savinji in si jih mečejo na roko ali kako.

No, in zvečer sem tako odšla do mestnega parka in med vsemi temi nezadovoljenimi in nenasitnimi masturbatorji poiskala Marjana. Ko me je zagledal, ga je spustil iz rok in si oblekel hlače. »Zdravo, Zala!« mi je pomignil že od daleč. Povabila sem ga na kavo, da se pogovoriva malo o tem, kako in zakaj in od kod cela štala.

»Misliš, da je meni lahko? Ok, mislim, nam je lahko? Saj vidiš, kako se je povečalo število moških. Včasih sva bila dva, jaz in oni, ki je strašil s svojim onetom po Golovcu. Ne vem, kaj naj ti

rečem. Vidiš, kakšne ženske hodijo okoli. Včasih me je zadovoljil pogled iz grma na dostojno oblečene ženske, pod oblekami katerih sem si, kot vsak spodoben moški, pač predstavljal svoje. Misliš, da je to danes pri nagih najstnicah mogoče doseči? In če njih ni sram, zakaj bi bilo mene? Ne vem, od kod so se zdaj spravile na nas, medtem ko hodijo mimo in zardevajo in se hihitajo. Ne vem no, sploh pa, komaj mi še vstane, bližje sem, težje je. No, in kaj, kaj pa Hlupič? O njem, ki je »povezan« z naravo in nag hodi na Celjsko, o njem pa nihče ne govori?« Videti je bil resnično razburjen. »Marjan, oprusti, nisem te želela vznemirjati. Prva stvar, ki sem jo želela storiti, je, da sem se pozanimala pri tebi. Ne vem, zakaj je to postala taka množična stvar. In druga stvar, Hlupič je bil novica prejšnjega tedna, da boš vedel, ampak ravno zato, ker naj bi se »povezoval z naravo« in naj bi bil »nadpovprečno inteligenčen«, mu nihče nič noče.« »Lepo te prosim, tip je neumen. Se spomniš ko je laufal za nami z motorko?« Pokimala sem. Tega prizora nikoli ne bom povsem pozabila. »Ne vem, kaj želiš od mene, Zala.« Naredil je kratek premor. »Vem, da mi želiš samo dobro, ampak ne vem, morda je to v naši naravi, ti meni pokaži, pa bom jaz tebi pokazal. Tako to gre. In dokler mi bodo kazale one, bom jaz kazal njim.«

Spila sva, jaz svojo že precej mrzlo kavo on svojega Top Guna, in se poslovila. Preden je odšel na svoje mesto, sem ga poljubila na lica in mu rekla: »Vedno se lahko vrneš domov, saj veš, ne?« »Vem,« se je nasmehnil in si slekel hlače.

Lepi časi

Kadar sem stala na travniku, sem se počutila fino. Tudi kadar sem bila v hiši, sem bila v redu. Zadnje čase nisem bila veliko ne na prvem in ne na drugem mestu. Odkar je mama pobrala stvari in rekla: »Greva, dovolj mi je tega,« se je vse spremenilo. Pred »greva« so bile stvari jasne in vse je bilo lažje. Od »greva« je šlo vse samo navzdol. Bila sem jezna na mamo. Nisem razumela. Nisem razumela, zakaj mi ni nihče nič povedal že prej. Bila sem jezna tudi na babico. Na očeta niti ne toliko, njega ni bilo veliko doma.

Sedaj sem iskala razloge, da bi lahko obiskovala travnik in babičino hišo. Vsak teden sem si izmislila nekaj v smislu: »Joj mami, pozabila sem Joeja! Moraš me peljati k babici.« »Kdo je Joe?« »Medvedek, moj medvedek Joe! Medved, s katerim sem se igrala, preden sem začela hoditi v šolo. Medved Joe! Saj veš mami, potrebujem ga ... za spomin! Ja, za spomin ga moram imeti.« »Nehaj že! Saj je pri babici ... ga boš že enkrat vzela ...« »Ne, moram ga imeti. Učiteljica pravi, da je dobro za našo psiho!« »Kaj je dobro za psiho? Plišasti medvedi? Daj no.« »Ja, pravi, da ja. Pravi, da moramo ohranjati stvari iz otroštva. Mami, po Bennyja morava.« »A ni Joe? Pusti me, utrujena sem.« V očeh so se mi nabrale solze. »Samo nase misliš!«

Zaspala sem, tako kot vsako noč od »greva« dalje, v solzah. Zjutraj sem bila slabe volje. Nisem govorila z mamo. Hoja v novo šolo je bila še ena od stvari, ki sem jih od »greva« dalje sovražila. Ko me je peljala, sem pela s pevko na radiu: »I'm sorry ... Vords dont kom izali...« Mama mi je nekoč povedala, da to pesem poje črna pevka z dreda in da govori o odpuščanju. Nisem si čisto predstavljala, kaj sploh odpuščanje je. No, pa saj niti nisem vedela, kaj so dreda, ampak vem, da

bom. Ko odraščaš, nekatere stvari izveš šele kasneje in potem dobijo pomen. »Danes pride Andrej,« mi je, preden sem odprla vrata, da izstopim avta, rekla s tonom, ki ni vseboval nobenega čustva. »Ja.«

V šoli smo jemali Povodnega moža in počutila sem se neumno. Vse super, vendar mi je na Moji šoli dala učiteljica slovenskega jezika vedno še kakšno posebno nalogo, saj je vedela, da sem že pri branju Dostojevskega, sedaj pa je bilo vse skupaj povsem turobno, dolgočasno in brezciljno. Pri zgodovini smo se pogovarjali o holokavstu in celo uro sem razmišljala samo o tem, kako neumen mora biti profesor, da ne uporablja izraza šoa.

Zvečer je prišel Andrej. Zdel se mi je v redu. Zdel se mi je celo bolj zabaven kot očka, česar seveda nisem želela pokazati. V resnici ni prav težko biti bolj zabaven kot očka. Pa sem vseeno pasla mulo, ker sem pač bik po horoskopu, pravi mama. Vmes sem pozabila, kako sem jezna na mamu, in sem se smejala celo njeni šali o napihnjeni zlati ribici, samo zato, da bi bila Andreju mama všeč. Vmes je zazvonil telefon in mama je prebledela. Ko je končala s pogovorom, mi je na robu solz zaječala: »Klical je oči ... Babica je umrla. Pridi, greva!«

Zakričala sem vanjo: »Nikamor ne grem! Ti si kriva, zaradi tvojega ‚greva‘ nisva bili v hiši zraven nje.« Seveda me je zvelkla proti moji volji s stavkom: »Nimam nikogar, da bi te pazil.« Ponoči sem sanjala metulje. Metulji so me pomirili.

Čez dva dni smo bili na pogrebu. Videla sem mrtvo babico. Nihče mi ni znal razložiti, kam gre zdaj ona ... Očka je vprašujoče gledal proti mami, češ kaj najin otrok ne hodi k verouku. »V nebesa?« Mama ga je strogo prekinila: »Daj ne je filat s takimi bedarijami! Nikamor ljubica. Umreš in te ni več

nikoli. Nikoli in nikdar te ni več, ko umreš. Pokimala sem, kot da razumem. In mislim, da sem razumela.

Mama je po pogrebu rekla, da bo hiša tako ali tako nekoč moja. To mi je govorila že babica, a kaj mi bo hiša brez ljudi? Tudi v stanovanju ni bilo tako slabo navsezadnje. Včasih sva z mamó »naštimali« na gramofon kakšno staro vinilko iz »lepih časov« in divjali po stanovanju. Takrat mi je bilo fino.

INTERVJU	4
DUŠAN MAROLT	5
POEZIJA	11
PRISTAVI SVOJ VERZ	12
BREDA KROŠELJ	16
GREGOR BRDNIK	18
EMA ODRA RAŠČAN	19
VERONIKA ŠOSTER	21
PROZA	24
SAMANTA HADŽIĆ ŽAVSKI	25